

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069028928/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

– Er det muligt, at jeg maa høre saadanne Ord af Dem? Men hvad skal man sige, naar Republicanerne selv . . . O jeg skammer mig næsten ved at fortælle det! Jeg løb ud til dem, jeg tænkte at finde dem i den største Fortvivlelse, men det var ikke at mærke; og da jeg yttrede min Frygt for, at nu vare de kraftige Forholdsreglers Tid naturligviis forbi, svarede – ja jeg vil for gammelt Venskabs Skyld ikke nævne ham – men han svarede, at de Franske vare ikke et saa raat og vildt Folk, at de behøvede at regjeres med raa Grumhed. Jeg blev saa vred, at jeg strax tog min Hat og gik.

– Hven det end var, der sagde disse Ord, saa giver jeg ham Ret, sagde Advocaten: thi det er ikke det franske Folk, men dets Bærme, som har raset under Jacobinernes Regiment, og det har ikke været Spøg for disse Fraværende hver Postdag at tage Avisen i Haanden med Angest for deri at faae Efterretning om, at en Ven, en Nærpaarørende var falden som et Offer for Guillotinen.

– O! i Tider som disse maa en Patriot formaae at sætte sig ud over den private Ulykke og kun tænke paa den offentlige. Jeg har forresten hørt Noget om den unge Lusard, som er godt, som jeg maa rose.

– Hvad er det, kjære Onkel? spurgte Claudine.

– Det er endnu en Hemmelighed, men du faaer den nok at vide, naar Tid er.

Claudine saae kjendelig fornøiet ud ved Onklens Ord, en glad Anelse syntes at bevæge hende, og hendes indre Tilfredshed udbrød i høie Glædesflammer, da Grosserereren fremtog et Etui, som han aabnede og rakte hende med de Ord: See hvad jeg vil forære dig til Tak for igaar, da du var saa elskværdig og jeg havde Ære af min Søsterdatter. See, denne glimrende Stjerne skal du have til at sætte i Sløifen paa dit tricolore Tørklæde, og disse Ørenringe passe dertil.

Med barnlig Glæde fløi Claudine op paa sit Værelse, slyngede det trefarvede Tørklæde om sit Haar, fæstede Stjernen over sin hvide Pande og tog Ørenringene paa. Hun betragtede med usigelig Velbehag sit Billede i Speilet, og idet hun gjentog for sig selv: »Hvilke glæde Dage ere dog disse! Jeg veed ikke, hvor jeg skal hen for lutter Glæde og Lyksalighed!» – ilede hun ned til Selskabet og satte sig tilbords med Øine, der glimrede prægtigere end alle Ædelstene.

Grosserereren ciede et Lyststed paa Strandveien, paa hvilket Familien dog sjelden opholdt sig længere end et Par Dage om Ugen, sædvanligviis fra Løverdage til Mandag Aften, og Herren i Huset tilbragte